

מתוך הגורד של האב פֶּאָרְגֶל: הסבך העבות של ההיסטוריה

הבה נבחן תחילה את תפקידה של סֶרְפִינָה דוּמְבֶג * באירועים שהובילו לעלייתה לשלטון של המלכה גְּלִיסְלָדָה. כארבעים שנה לאחר שֶׁאַרְדְּמָגָאר קומונוט והמלכה לֶאבּוֹנְדָה הדגולה חתמו על החוזה ההיסטורי בין הדרקונים לבני האדם, השלום היה עדיין שברירי. בלאבונדוויל הטיפו בני אוגדו הקדוש נגד דרקונים בקרנות רחוב, התסיסו את העם וביצעו מעשי אלימות נגד סֶאַרְנְטְרִים. באותם ימים נקל היה לזהות את הדרקונים בצורתם האנושית בגלל פעמונים שנאלצו לענוד; הסאארנטרים ודודניהם דמויי הלטאה, הקוויגוטלים, נכלאו להגנתם מדי לילה בשכונה בשם קוויגהול, אך הדבר רק תרם לכידולם. בהתקרב יום השנה לחתימת חוזה השלום – וביקורו הממלכתי של אַרְדְּמָגָאר קומונוט – הגיע המתח לשיאו. כשבועיים לפני הגעתו של האַרְדְּמָגָאר, היכתה טרגדיה בארמון. בנה היחיד של המלכה לֶאבּוֹנְדָה, הנסיך רופוס, נרצח בשיטה דרקונית אופיינית: עריפת ראשו. ראשו, שככל הנראה נאכל, מעולם לא נמצא. אך האם דרקון אכן חיסל אותו או שמא היה זה אחד מבני אוגדו הקדוש, שקיווה לחרחר מלחמה בדרקונים? לתוך הסבך הזה של פוליטיקה ודעות קדומות נכנסה סֶרְפִינָה

* בסוף הספר תמצאו רשימה של כל הדמויות בספר וכן מילון מונחים.

דומפג, שמונתה זה לא כבר לעזרת מלחין-החצר, וירידיוס. איננו רואים עוד בעין יפה את השימוש במילה "תועבה", אולם כך בדיוק היו תושבי גורד מכנים את סרפינה, שכן אמה היתה דרקונית ואביה אנושי. אילו נודע הסוד, סרפינה היתה נתונה בסכנת מוות; אשר על כן, אביה החזיק אותה בבירוד למען ביטחונה. קשקשי דרקון כסופים סביב מותנה וזרועה השמאלית היו עלולים להסגיר אותה בכל עת. בין שמפאת בדידותה ובין שמפאת כישרונה המוזיקלי, סרפינה הסתכנה, עזבה את בית אביה ויצאה אל טירת אוריון.

קשקשים לא היו דאגתה היחידה. סרפינה היתה נגועה גם בזיכרונות מאמה ובחזיונות גדושים ביצורים מעוותים. דודה מצד אמה, הדרקון אורמה, לימד אותה להקים בדמיונה גן סמלי ולשכן בו את היצורים המשונים; רק טיפוח לילי של גן הגרוטסקות מנע מהחזיונות להשתלט עליה.

אך בסמוך ללווייתו של הנסיך רופוס פלשו שלושה משוכני הגן הדמיוני של סרפינה אל חייה האמיתיים: דיים אוקרה קרמיין, שגרירת ניינס; חלילן סמסמי בשם לארס; ואברו, רקדן פורפירי צעיר. בסופו של דבר גילתה סרפינה שגם הם דרקונים־למחצה ושהיא אינה לבדה בעולם. לכולם היו קשקשים ויכולות חריגות, שכליות או גופניות. היא בוודאי נשמה לרווחה, אך גם נוספה לה דאגה. אחרי הכול, כולם היו בסכנה. במיוחד לארס, שהיה נתון לאיומים אינספור מצד ג'וזף, הרוזן מאפסיג, אחיו־למחצה, שונא דרקונים וחבר במסדר בני אוגדו.

סרפינה יכלה אולי לחמוק מהפוליטיקה ומהתככים אלמלא דודה אורמה. משך רוב חייה הוא היה ידידה היחיד, אשר לימד אותה לא רק לשלוט בחזיונות, אלא גם מוזיקה ואת חוכמת הדרקונים. סרפינה בתורה עוררה באורמה חיבת דודים, עומק רגשות שהדרקונות התנגדה לו בתוקף. הצנזורים הדרקוניים, שהיו משוכנעים כי אורמה נפל קורבן לרגשנות אנושית, רדפו אותה במשך שנים ואיימו לשלוח אותו בחזרה למולדת הדרקונים, טנאמוט, לצורך הסרה כירורגית של זיכרונותיו.

אחרי לווייתו של הנסיך רופוס גילה אורמה שאביו אימלאן, הגנרל המודח, נמצא בגורד. אורמה האמין שאימלאן איים על הארדמגאר קומנוט במסגרת קנוניה של גנרלים מאוכזבים אשר ביקשו להחריב

את השלום עם גורד. זיכרונותיה של סרפינה מאמה אישרו זאת. בהשפעת הצנזורים, אורמה לא בטח בעצמו שיהיה חסר פניות ושווה-נפש ביחס לאביו. הוא ביקש מסרפינה לרווח על נוכחותו של אימלאן בגורד לנסיך לוסיאן קיגס, מפקד משמר המלכה. אמנם סרפינה היתה מעדיפה לשמור על חשאיות, אך לא יכלה לסרב לבקשתו של דודה האהוב.

האם היא חששה מפני הנסיך לוסיאן קיגס? כל בר-דעת היה מרגיש כך. לנסיך יצאו מוניטין של חוקר עיקש וחד-עין; אם מישוה בחצר היה עלול לחשוף את סודה, זה היה הנסיך. אולם לסרפינה היו שלושה יתרונות בלתי צפויים. ראשית, הוא כבר הבחין בה, לטובה אם גם לא בכוונה, מאחר ששימשה מורה סבלנית לצ'מבלו של דודניתו וארוסתו, הנסיכה גליסלדה. שנית, סרפינה עזרה לא פעם לאנשי החצר להבין את הדרקונות, והנסיך היה אסיר תודה על התערבותה. ושלישית, הנסיך לוסיאן, שבעצמו היה נכדה הממזר של המלכה, מעולם לא הרגיש בנוח בחצר; הוא ראה בסרפינה אחות לתחושת הזרות, גם אם לא הבין בדיוק מדוע.

הוא האמין לדיווחה על אימלאן, אף שהרגיש שלא סיפרה לו הכול. שני אבירים גולים - סר קאתברט וסר קראל - הגיעו לארמון עם חדשות על דרקון נכלולי שנראה באזורי הכפר. סרפינה חשדה שמדובר באימלאן. הנסיך לוסיאן קיגס התלווה אליה אל מובלעת האבירים הסודית כדי לבדוק אם מישוה מהם יצליח לזהות את הנבל בוודאות. סר גיימס הזקן נזכר בדרקון בשם "גנרל אימלאן" שהשתתף בהתקפה ארבעים שנים קודם לכן. בעודם שם, נושא-כליו של סר גיימס, מאוריציזו, הפגין את אמנות הלחימה הגוועת של הדרקומאכיה. הדרקומאכיה, פרי פיתוחו של אוגדו הקדוש בכבודו ובעצמו, העניקה פעם לגורד את הכלים להילחם בדרקונים, אבל כעת נותרו רק מעטים ששלטו בה. סרפינה הבינה כמה חסרת אונים תהיה האנושות אם הדרקונים יפרו את חוזה השלום.

מלומדים עדיין חלוקים בשאלה אם אימלאן, במלוא אימתו הקשקשית הבווערת, אכן נגלה לעיני סרפינה והנסיך לוסיאן בדרכס הביתה, או שמא מדובר באגדה או בקישוט סיפורי. עם זאת, סרפינה

והנסיך בהחלט השתכנעו שאימלאן הרג את הנסיך רופוס. הם החלו לחשוד שהדרקון הזקן והתככן מסתתר בחצר בדמות אנוש. אבל אז הרוותיה של סרפינה נפלו על אוזניו הערלות של ארדמגאר קומנוט. אף שהיה שותף לניסוח חוזה השלום, הפגין אז הארדמגאר יהירות וחוסר אהדה, בשונה מהתנהגותו בחלוף השנים.

אימלאן היכה ערב יום-השנה לחוזה, כשנתן יין מורעל לנסיכה דיון, אמה של הנסיכה גליסלדה. (היין אמנם נועד גם לקומנוט, אך למרות טענותיהם של כמה מעמיתיי, אין ראיות לכך שהנסיכה דיון וקומנוט ניהלו פרשיית אהבים סודית.) סרפינה והנסיך לוסיאן מנעו מן הנסיכה גליסלדה לשתות מהיין, אך למלכה לאבונדה לא האיר המזל פנים.

כאן טמון לקח באשר לסבלנותם של דרקונים: אימלאן שהה בחצר חמש-עשרה שנים במסווה של אומנת הנסיכה גליסלדה, שהיתה לה יועצת וחברה נאמנה. סרפינה והנסיך לוסיאן, שחשפו את האמת לבסוף, התעמתו עם אימלאן, שחטף את הנסיכה גליסלדה ונמלט.

כל הדרקונים-למחצה נטלו חלק בלכידתו ובהריגתו של אימלאן: תחושות הבטן של דיים אוקרה קרמיין סייעו לסרפינה ולנסיך לוסיאן למצוא אותו; לארס הסיח את דעתו בחמת חלילים כך שהנסיך לוסיאן הצליח להציל את הנסיכה גליסלדה; ואברו הצעיר מעך את גרונו הרך-עדיין של אימלאן, ומנע ממנו לירוק אש. סרפינה עיכבה את בריחתו של אימלאן כשחשפה את האמת על עצמה, הודתה כי היא נכדתו, ובכך העניקה לאורמה שהות לשנות צורה. למרבה הצער, אורמה לא היה יריב שקול לאימלאן, והוא נפצע קשה. דרקונית אחרת, תת-המזכירה אסקאר משגרירות הדרקונים, חיסלה לבסוף את אימלאן הרחק בשמי העיר.

ההיסטוריה הוכיחה כי אימלאן אכן השתתף בקנוניית הגנרלים הדרקונים, שגמרו אומר להדיח את קומנוט ולהחריב את השלום. בעוד אימלאן עושה שמות בגורד, האחרים חוללו הפיכה בטנאמוט ותפסו את השלטון. הגנרלים, שבהמשך כינו את עצמם "הארד הישן", שלחו למלכה מכתב ובו הכריזו כי קומנוט פושע ותבעו מגורד להסגיר אותו לאלתר. המלכה לאבונדה נוטרלה בגלל הרעל, והנסיכה דיון מתה. הנסיכה גליסלדה, בצעד ראשון שלה כמלכה, החליטה שגורד

לא תחזיר את קומונוט להתמודד עם אישומים מופרכים, וששמירת הצורך, תצא גֹרֵד למלחמה על השלום.

ואם תרשו להיסטוריון להוסיף מילה אישית: לפני כארבעים שנה, כשהייתי בסך הכול טירון במנזר פרו הקדוש, הגשתי יין בנשף שערך אב־המנזר לכבוד סְרַפִּינָה, שהיתה אז גבירה מכובדת בת למעלה ממאה ועשר שנים. טרם גיליתי אז את ייעודי כהיסטוריון - למעשה, נדמה לי שדווקא היא הציתה את סקרנותי לגבי תחום זה - אבל בסוף הערב, כשנקלעתי לחברתה, הזדמן לי לשאול אותה שאלה אחת בלבד. דמיינו, אם תואילו, איזו שאלה הייתם אתם שואלים. אני, למרבה הצער, הייתי צעיר וטיפש, ולכן פלטתי, "זה נכון שאת והנסיך לוֹסִיָאן קִיגֶס, מי ייתן והרקיע יערסל אותו, התוודיתם על אהבתכם ההדדית לפני פרוץ מלחמת האזרחים הדרקונית?"

עינייה הכהות ברקו, ולרגע הרגשתי שאני מזהה בה אישה צעירה הרבה יותר. היא אחזה בידי הצעירה והשמנמנה בידה הזקנה המסוקסת, מעכה אותה ואמרה, "הנסיך לוֹסִיָאן היה האדם ההגון והמכובד ביותר שהכרתי מימי, וזה היה לפני זמן רב מאוד."

וכך החמיץ רומנטיקן צעיר ותמים הזדמנות חד־פעמית. ואף על פי כן הרגשתי ועודני מרגיש שענייה המרצדות ענו לי, גם אם לשונה לא עשתה זאת.

סקרתי ברפרוף אירועים שהיסטוריונים אחרים העבירו חיים שלמים בחקירתם. לדעתי, סיפורה של סְרַפִּינָה החל למעשה רק כשדודה אוֹרְמָה, בעזרת תת־המזכירה אֶסְקָאר, ירד למחתרת כדי לחמוק מהצנזורים, וכשסְרַפִּינָה, ערב המלחמה, החליטה כי הגיע זמנה למצוא את שאר שוכני הגן של דמיונה, הדרקונים־למחצה הפזורים ברחבי ארצות הדרום ופורפירה. אלו הם האירועים שאציג בספר זה.

פתח דבר

חזרתי לעצמי.

שיפשפתי את עיניי כי לא זכרתי שעיני השמאלית חבולה, והכאב מיקד את העולם בבת אחת. ישבתי על רצפת העץ הזרועה שבבים, במשרדו של דודי אורְמָה במעבה הספרייה של הקונסרבטוריון למוזיקה על שם אֵידָה הקדושה, ערמות ספרים מקיפות אותי כמו קן של ידע. הפרצוף שגהר מעלי התבהר וראיתי את אף המקור של אורְמָה, את עיניו השחורות, את משקפיו וזקנו; פניו הביעו סקרנות יותר מאשר דאגה.

הייתי בת אחת-עשרה. אורְמָה לימד אותי מדיטציה זה חודשים אבל מעולם לא שקעתי עמוק כל כך קודם, וגם לא איבדתי את תחושת ההתמצאות כשהקצתי ממנה.

הוא קירב ספל מים לאפי. אחזתי בו ביד רועדת ושתיתי. לא הייתי צמאה אבל רציתי לעודד כל גילוי של אדיבות מצד דודי הדרקון. "דווחי, סְרָפִינָה", הוא אמר, הזדקף ודחף את משקפיו במעלה אפן. קולו לא היה חם אבל גם לא קצר רוח. אורְמָה חצה את החדר בשני צעדים והתיישב על שולחנו מבלי לפנות את הספרים. התנועעתי על הרצפה הנוקשה. כדי לתת לי כרית נדרשה ממנו אמפתיה רבה יותר משרקון - אפילו כזה שלובש דמות אנושית - מסוגל לגייס. "זה עבד", אמרתי בקול של צפרדע זקנה. לגמתי מים וניסיתי שוב.

"דמיינתי מטע של עצי פרי וראיתי ביניהם את הילד מפוֹרְפִירָה." אֹרְמָה התווה צורת משולש בכפות ידיו כנגד מקטורן הבד המכופתת שלו ולטש בי עיניים. "והצלחת לייצר חיזיון ממשי?" "כן. החזקתי את הידיים שלו ואז-" היה קשה לתאר את הקטע הבא, מעין סחרור מחליא שגרם לי להרגיש כאילו התודעה כולה נשאבה מתוכי. הייתי עייפה מכדי להסביר. "ראיתי אותו בפוֹרְפִירָה, משחק ליד מקדש, רודף אחרי גור כלבים-" "אין לך כאב ראש או בחילה?" קטע אותי אֹרְמָה, שבליבו הדרקוני לא היה מקום לגורי כלבים. ניענעתי את ראשי כדי לוודא. "לא." "יצאת מהחיזיון מרצונך?" היה נדמה שהוא עובר על רשימת שאלות מוכנה מראש.

"כן."

"את שלטת בו במקום שהוא ישלוט בך." כן. "נתת שם לייצוג הסמלי של הילד, לצלמית שלו?" הרגשתי שהצבע עולה בלחיי וזה היה מטופש. אֹרְמָה לא היה מסוגל ללעוג לי. "קראתי לו עטלף-פירות." אֹרְמָה הינהן בכובד ראש, כאילו זה השם הראוי וההולם ביותר שנהגה אי-פעם. "איך קראת לכל השאר?" נעצנו מבט זה בזה. אי-שם בספרייה מחוץ למשרדו של אֹרְמָה, נזיר ספרן זיף בשריקה.

"ל-לא ידעתי שאני אמורה לתת להם שמות," אמרתי. "אולי נחכה קצת? אם עטלף-פירות יישאר במטע שלו ולא ירדוף אותי בחזיונות, נדע בוודאות-"

"למה יש לך כתם שחור מסביב לעין?" אמר אֹרְמָה ונעץ בי עין נץ. קפצתי שפתיים. הוא ידע היטב: חיזיון השתלט עלי אתמול בעת שיעור המוזיקה, ואני נפלתי מהכיסא ופניי נחבטו בפינת השולחן. לפחות העוד לא התרסק, הוא אמר אז.

"זה רק עניין של זמן עד שחיזיון יתקוף אותך ברחוב וכרכרה תדרוס אותך," אמר אֹרְמָה ורכן קדימה עם המרפקים על הברכיים. "את לא יכולה להרשות לעצמך לחכות, אלא אם את מתכננת להישאר במיטה

בעתיד הקרוב.

הנחתי בזהירות את הספל על הרצפה, הרחק מהספרים. "אני לא אוהבת להזמין אותם לראש שלי בבת אחת," אמרתי. "חלק מהיצורים שאני רואה מחרידים למדי. זה נורא שהם פולשים למחשבות שלי בלי הזמנה, אבל –"

"את מפרשת את המנגנון בצורה לא נכונה," אמר אורְמָה במתינות. "אם הגרוטסקות היו פולשות לתודעה שלך, אסטרטגיות המדיטציה האחרות שניסנו היו מרחיקות אותן. התודעה שלך אחראית לזה: היא דורשת בתוקף להישמע. הצלמיות שאת יוצרת יעניקו ליצורים האלה חיבור אמיתי וקבוע כך שהתודעה שלך לא תצטרך יותר להסתער עלייך בגסות כזאת. אם תרצי לראות אותם תצטרכי פשוט להביט פנימה."

לא יכולתי לדמיין שאי-פעם ארצה לבקר את הגרוטסקות האלה. פתאום הכול נראה לי קשה מנשוא. התחלתי עם היצור החביב עלי, הידירותי ביותר, ואפילו זה התיש אותי. ראייתי שוב היטשטשה; מחיתי את העין הבריאה בשרוולי, בושה בדמעות הדולפות לעיני דודי הדרקון.

הוא הביט בי בראש נטוי כשל ציפור. "את לא חסרת אונים, סְרְפִינָה. את... למה ההפך מחסרת אונים הוא לא בעלת אונים?"

ההשתוממות שלו נראתה אמיתית כל כך שפרצתי בצחוק בעל כורחי. "אבל איך להמשיך?" אמרתי. "עם עטלף-פירות זה היה מובן מאליו: הוא תמיד מטפס על עצים. אני מניחה ששכלול הביצות המחריד יכול פשוט להתפלש בכוכן, ואת הפרא אכניס למערה. אבל מה עם כל היתר? איזה מין גן אני אבנה כדי להכיל אותם?"

אורְמָה גירד את זקנו המלאכותי; לעתים קרובות נראה היה שהוא מציק לו. הוא אמר, "את יודעת מה הבעיה בדת שלכם?"

מיצמצתי לעברו בניסיון לעכל את החלפת הנושא הפתאומית.

"אינן לכם מיתוס בריאה ראוי לשמו," הוא אמר. "הקדושים שלכם הופיעו לפני שש-מאות, שבע-מאות שנה וסילקו את הפגאנים – שהיה להם מיתוס שימושי בתכלית, אם יורשה לי להוסיף, עם שמש ושור-בר. אבל משום מה הקדושים שלכם לא טרחו למצוא סיפור-מוצא."

הוא מחה את משקפיו בשולי מקטורנו. "את מכירה את סיפור הבריאה הפורפירי?"

נעצתי בו מבט נוקב. "למרכה הצער, המורה שלי מזניח את התיאולוגיה הפורפירית." הוא היה המורה שלי באותה עת.

אורְמָה התעלם מהעקיצה. "הוא קצר ולכן נסבל. האלות התאומות, 'חיוניות' ו'מזל', טיילו בין הכוכבים. מה שהיה צריך לקרות קרה; מה שהיה עשוי לקרות, קרה לפעמים."

חיכיתי להמשך, אבל כנראה לא היה כזה. "אני אוהב את המיתוס הזה," הוא המשיך. "הוא נאמן לחוקי הטבע, למעט כל העניין הזה עם האלים."

קימטתי את המצח בניסיון להבין מדוע הוא מספר לי את זה. "אתה חושב שככה אני צריכה ליצור את שאר הגן?" ניחשתי. "להסתובב בין המחשבות שלי כמו אֵלֶה?"

"זאת לא כפירה," הוא אמר, הניח את משקפיו במקומם והביט בי כינוף. "זאת מטאפורה, כמו כל דבר אחר שיוצרת המחשבה. מותר לך להיות האֵלֶה של המטאפורות שלך."

"אלים הם לא חסרי אונים," אמרתי, בתעוזה רבה יותר משהיתה בי. "סְרַפְיָנָה לא חסרת אונים," אמר אורְמָה בכובד ראש. "הגן הזה יהיה המבצר שלך. הוא ישמור על ביטחונך."

"הלוואי שיכולתי להאמין בזה," אמרתי, שוב בקול צפרדעי. "זה כנראה יעזור אם תאמיני. ליכולת האמונה של המוח האנושי נודעת השפעה נויורכימית מעניינת על-"

התעלמתי מההרצאה, שיפרתי את תנוחת המוצא שלי, פישקתי את הברכיים לצדדים והנחתי עליהן את הידיים. עצמתי עיניים, העמקתי את הנשימות יותר ויותר והאטתי אותן. צללתי אל עולמי האחר.

1

המלכה גְּלִיסְלָדָה היתה הראשונה שהבחינה בדרקונית. היא היתה כתם חושך כהה יותר שנע במהירות בשמי הלילה, מחק את הכוכבים וילד אותם מחדש.

היא הצביעה עליה וצעקה בחיקוי לאבירים מימים עברו, "דרקונית מכיוון מערב, שאוגְדוֹ הקרוש יושיע אותנו!" היא הרסה במעט את הרושם כשקיפצה על בהונותיה וצחקה. הרוח החורפית נשאה את קולה העליז הלאה משם; הרחק מתחתינו התכרכלה העיר בשמיכת טלאים של שלג טרי, דוממת ומהורהרת כילד ישן.

צופים מיומנים סקרו פעם את הרקיע בחיפוש אחר גרודי דרקונים ממקום זה ממש, על גג מגדל האַרְד שבטירת אוֹרִיזוֹן. הלילה היינו שם רק המלכה ואני, והדרקונית המתקרבת היתה דווקא ידידותית, השבח לכל־הקדושים: אֶסְקָאר, עד לא מכבר תת־מזכירה בשגרירות הדרקונים שלנו. היא עזרה לדודי אוֹרְמָה לחמוק מפני הצנזורים לפני שלושה חודשים, עם פרוץ מלחמת האחים בקרב הדרקונים.

אֶרְדְּמָגָאר קומונוט, מנהיגה המודח של הדרקונות, ציפה שאֶסְקָאר תמצא לאוֹרְמָה מפלט בטוח ותשוב אלינו לגוֹרְד, שם כונן קומונוט את ממשלתו הגולה. האֶרְדְּמָגָאר התכוון למנות אותה ליועצת או אפילו לגנרלית, אך חודשים חלפו ללא אֶסְקָאר וללא הסבר.

מוקדם יותר הערב היא יצרה קשר עם קומונוט באמצעות כלי מתוצרת קוויגוֹטְלית. במהלך הסעודה הודיע קומונוט למלכה

גְּלִיסְלָדָה שְׁאֶסְקָאר תגיע אחרי חצות. אחר כך הוא הלך לישון והשאיר בידי המלכה את הבחירה אם להמתין או לא להמתין לה, כראות עיניה. זו היתה דרך התמודדות אופיינית לקומנווט. המלכה עייפה ממנו. הוא לא אמר מדוע אֶסְקָאר החליטה לשוב פתאום, או היכן היתה. ייתכן שהוא לא ידע. גְּלִיסְלָדָה ואני העלינו השערות כדי להסיח את הדעת מהכפור. "אֶסְקָאר החליטה שמלחמת האחים בדרקונות נמשכת זמן רב מדי והיא רוצה לשים לה קץ כמו ידיה." זו היתה ההערכה הראשונה של גְּלִיסְלָדָה. "היא הסתכלה לך בעיניים פעם, סְרַפְיָנָה? היא מסוגלת לעצור כוכבי לכת במסלולם."

לא הייתי עדה למבט הזה אבל ראיתי כיצד היא הביטה בדודי לפני שלושה חודשים. אֶסְקָאר ללא ספק שהתה במחיצתו לאורך התקופה כולה.

גְּלִיסְלָדָה ואני החזקנו לפידים כדי לסמן לאֶסְקָאר שעליה לנחות בראש המגדל. זה היה הרעיון של הנסיך לוֹסִיאָן קִיגְס - משהו בקשר לאוויר העולה והחשש שהיא תתנגש בחלון אם תנסה לנחות בחצר. הוא לא ציין במפורש את העובדה שהסבירות שהיא תפחיד מישהו כאן למעלה נמוכה יותר. גֹּרְד כבר ראתה דרקונים בגודל טבעי בשמיים כשבעלי בריתו של קומנווט באו והלכו, אבל יהיה מוגזם לטעון שהתושבים התרגלו למראם.

עכשיו, כשֶׁאֶסְקָאר התקרבה, היא נראתה גדולה מכדי לנחות על גג המגדל. אולי גם היא חשבה כך; היא חבטה בכנפיה דמויות העור המעובד במשב של רוח חמה, ופנתה דרומה לעבר פאתיה המרוחקים של העיר. שלוש שכונות שם עדיין העלו עשן והשלג הטרי היתמר מעליהן כקיסור.

"מה היא עושה, בודקת את מעשה ידיהם של בני ארצה? מישהו ששנתו נודדת עלול לראות אותה," אמרה גְּלִיסְלָדָה והסירה את כיסוי הראש של גלימתה העטורה פרווה, ועליצותה המוקדמת התעמעמה לכדי חרדה. לצערי, זו היתה הבעת הפנים הקבועה שלה בימים אלה. תלתלי הזהב שלה לא הלמו את הבעתה כשזהרו באור הלפיד.

אֶסְקָאר נסקה אל השמיים זרועי הכוכבים וצללה בחזרה לתוך העלטה בכיוון לב העיר, כמו בז שמסתער על גדרון. גְּלִיסְלָדָה נשנקה

בבעתה. בשנייה האחרונה אֶסְקָאָר בלמה - צל אפל על רקע השלג הטרי - והחליקה על גבי נהר המיזוּ הקפוא כשזנבה העקלקל סודק את הקרח.

"ועכשיו היא מדגימה כיצד היא עשויה לגבור על אמצעי ההגנה שלנו; לעוף גבוה כל כך שהטילים והפיצוץ הלוהטת שלנו לא יגיעו אליה. לא כך החריבו את הבתים האלה, אֶסְקָאָר!" קראה המלכה הצעירה אל הרוח, כאילו הדרקונית עשויה לשמוע אותה ממרחק כזה. "הוא כבר היה בין החומות!"

הוא היה הדרקון המתנקש השלישי ששלח האַרְד הישן בעקבות קומֹוֹנוּט, ושלֹסִיאָן גירש. הַסְאָרְנִטְרִים שינו צורה לדרקונים בגודל מלא כדי לסייע לו להימלט. גם קומֹוֹנוּט חזר לדמותו הדרקונית וחיסל את המתנקש לפני שזה הספיק לברוח, אבל בתופת שהשתררה לאחר מכן נהרגו חמישה אנשים וחמישים ושישה איבדו את בתיהם.

את כל ההרס הזה גרמו שני דרקונים בלבד. איש מאיתנו לא העז לנחש כמה נזק היה נגרם אילולא הצליחו נאמניו של קומֹוֹנוּט לסלק את האַרְד הישן ומלחמה של ממש היתה פורצת בגוֹרֵד.

"לְאָרְס מתכנן מכונות מלחמה חדשות," אמרתי בניסיון להחזיר מעט אופטימיות. "ואל תזלזלי באימוני הדרקומאכיה שמתקיימים במבצר עֶבְרִים." האבירים הזקנים של ארצות הדרום ועוזריהם שבגיל העמידה, אשר קודמו בחיפזון לדרגת אבירים, פעלו שכס אל שכס במאמץ משותף זה.

גְלִיסְלָדָה פלטה נחרת ביטול ועיניה עקבו אחרי ההקפה השנייה שביצעה אֶסְקָאָר סביב העיר. "גם כשהאבירים שלנו היו במיטבם - ודרקומאכים שאומנו בחיפזון הם לא אבירים - העיר הזאת נשרפה לאפר דרך קבע. את ואני לא היינו עדות לזה, כי גדלנו בתקופת שלום."

הרוח נשבה והקשתה עלי לשכוח שאנחנו עומדות במקום גבוה כל כך; כפות ידיי הזיעו בתוך הכפפות. "נאמניו של קומֹוֹנוּט יגנו עלינו." "אני מאמינה שהם יגנו על אנשינו, אבל העיר עצמה חשובה בעיניהם כקליפת השום. לוֹסִיאָן אומר שעלינו להתמקד בשיקום המנהרות. כבר שרדנו שם פעם, ותמיד אפשר לחפור אותן מחדש." היא הרימה

את זרועה והפילה אותה, כאילו הבינה שאין טעם במחווה אפילו. "העיר הזאת היא מורשתה של סבתא; היא שיגשגה בעתות שלום. אני שונאת את המחשבה שאולי איאלץ לוותר עליה."

אֶסְקָא חזרה, נישאת על זרם אוויר בצידה המזרחי של גבעת הטירה. כשהדרקונית נחתה, גְּלִיסְלָה ואני נצמדנו אל חומת המגן. כנפיה הכהות, הכבדות, השיבו אוויר גופרתי וכיבו את הלפידים שלנו. רכנתי לעבר הרוח, חרדה מהאפשרות שהיא תפיל אותי מעל המעקה. אֶסְקָא נחתה על גג המגדל ונעצרה בכנפיים פרושות, צל חי על רקע השמיים. הכרתי דרקונים - אני עצמי דרקונית-למחצה - אבל המראה בכל זאת סימר את שערות עורפי. לנגד עינינו התקפלה והתכווצה הדמות האפלה בעלת הניבים והקשקשים, הצטננה ונדרסה, הצטנפה לתוך עצמה, עד שנותרה רק אישה קצרת שיער ועירומה, כפסל בראש המגדל הקפוא.

גְּלִיסְלָה הסירה באדיבות את גלימתה, התקרבה אל הסְאָאֶרְנֶטָה - הדרקונית בדמות אנוש - והושיטה לה את המלכוש החם. אֶסְקָא הרכינה את ראשה וגְּלִיסְלָה הניחה בעדינות את הכסות על כתפיה החשופות.

"ברוכה השבה, תת־מזכירה," אמרה המלכה הצעירה.

"אני לא נשאת," אמרה אֶסְקָא ביושב.

"כמובן," אמרה גְּלִיסְלָה, ללא שמץ הפתעה בקולה. היא התיישבה על כס המלוכה לפני שלושה חודשים בלבד, אחרי שסבתה חלתה מרעל ומצער, אך כבר שלטה באמנות של הפגנת קור־רוח. "אֶרְדְּמָגָר קומנוט יודע?"

"אני יכולה להביא לו תועלת רבה יותר במקום שממנו הגעתי,"

אמרה אֶסְקָא. "הוא יבין כשאסביר לו. היכן הוא?"

"ישן, ללא ספק," אמרה גְּלִיסְלָה. חיוכה חיפה על רוגז רב מחמת העובדה שקומנוט לא טרח לקבל את פני אֶסְקָא בעצמו. גְּלִיסְלָה שמרה את טרוניותיה על קומנוט לשיעורי הצ'מבלו, אז שמעתי דרך קבע על חוסר ההתחשבות שלו; על כך שנמאס לה להתנצל בפני בעלי ברית אנושיים על התנהגותו הבהמית; על כך שהיא מחכה בקוצר רוח שהוא ינצח במלחמה ויחזור הביתה.

הבנתי דרקונים היטב, הודות לדודי אורֶמָה ולזיכרונות שהשאירה לי אמי. יעשה מה שיעשה, קומנווט לא היה מסוגל לפגוע ברגשותיה של אֶסְקָאר. למען האמת, סביר להניח שתת־המזכירה עצמה תהתה מדוע לא הלכנו לישון. גְלִיסְלֶדָה חשה שכללי הטקס מחייבים קבלת פנים רשמית, ואילו אני הייתי צמאה כל כך לחדשות על הדוד אורֶמָה שקפצתי על ההזדמנות לקבל את פניה של אֶסְקָאר.

הרגשות גאו כי כשראיתי אותה שוב. בפעם האחרונה חזיתי בה אוחת במגננה בידו החבולה של דודי במרפאה שבקתדרלת גובנייט הקדושה; הרגשתי כאילו נצח חלף מאז. כעת הושטתי לה יד מוכנית ואמרתי, "אורֶמָה בריא? אני מקווה שאין לך חדשות רעות." אֶסְקָאר הביטה בידי וזקרה גבה. "הוא בסדר, אלא אם הוא מנצל את היעדרותי כדי לעשות משהו בלתי נכון."

"היכנסי בבקשה, תת־המזכירה," אמרה גְלִיסְלֶדָה. "הלילה קר." אֶסְקָאר הביאה איתה צרור בגדים שאחזה בין טפריה; היא הרימה אותו מהשלג ועקבה אחרינו במורד המדרגות הצרות. גְלִיסְלֶדָה השאירה בחוכמתה לפיד דולק נוסף בתוך מגדל הפעמון, ואספה אותו כשירדנו במדרגות הלולייניות. חצינו חצר קטנה, שהשלג שיווה לה מראה רפאי. רובה של טירת אורֶיזון היה שקוע בשינה אבל שומרי הלילה צפו בנו חולפות במסדרון אחורי בדרכנו לארמון עצמו. אם הם נבהלו מהגעתה של דרקונית באישון ליל, המקצוענות מנעה מהם להפגין זאת.

משרת צעיר, ישנוני כל כך שכמדומה לא הבחין כלל באֶסְקָאר, פתח את דלת לשכתה של המלכה הטרייה. גְלִיסְלֶדָה לא ירשה את לשכתה העמוסה בספרים של סבתה, כמו מתוך אמונה טפלה, ובחרה לעצמה לשכה אחרת, מאווררת יותר, דומה לטרקלין יותר מאשר לספרייה. שולחן רחב ניצב לפני החלונות האפלים; שטיחים עשירים עיטרו את הקירות. למרגלות האח משמאלנו, הנסיך לוסיאן קיגס טיפח את האש בחריצות.

קיגס הציב ארבעה כיסאות גבוהי משענת מול האח ושפת קומקום. הוא הזדקף כדי לקבל את פנינו והחליק את מקטורנו הארגמני בארשת של שוויון נפש, למעט עיניו המשולהבות. "תת־המזכירה," הוא אמר

והחווה קידה מלאה בפני הַסָּאָרְנָטְרָה העירומה למחצה. אֶסְקָאר התעלמה ממנו ואני כבשתי חיוך. בקושי ראיתי את הנסיך בשלושת החודשים האחרונים אבל כל מחווה, כל תלתל כהה שלו היה יקר לליבי. הוא הביט בי לרגע קט ופנה בחזרה אל גְּלִיסְלָדָה. לא יאה לפנות אל מלחינת החצר השנייה לפני דודניתו, ארוסתו, המלכה.

"שבי בבקשה, סְלָדָה," אמר, הבריש אבק דמיוני מאחד הכיסאות והושיט את ידו. "את בטח קפואה."

גְּלִיסְלָדָה אחזה ביד המושטת והניחה לו להושיב אותה. שלג כיסה את שולי שמלת הצמר שלה; היא נייערה אותו על פני האריחים המצוירים שלדגלי האח.

אני התיישבתי על הכיסא הקרוב ביותר לדלת. הוזמנתי הנה כדי לשמוע חדשות על דודי והיה עלי לעזוב אם השיחה תפנה לסודות מדינה, אבל באופן לא רשמי הייתי גם מעין מתרגמת ועזרתי לרכך את התקשורת בין בני אנוש לדרקונים. אם גְּלִיסְלָדָה טרם זרקה את קומונוט מהארמון, זה היה גם בזכות הדיפלומטיה שלי.

אֶסְקָאר הטילה את הצרור שלה על המושב שביני לבין גְּלִיסְלָדָה והחלה להתיר אותו. קיָגְס פנה בנחישות חזרה אל האח והוסיף בול עץ חדש במפל של ניצוצות. "האם יש בפוך חדשות טובות על המלחמה, אֶסְקָאר?" הוא אמר.

"לא," אמרה אֶסְקָאר, שאיתרה את מכנסייה והפכה אותם. "לא התקרבותי לחזית. ואני גם לא מתכוונת לעשות זאת."

"אז איפה היית?" פלטתי בחוצפה, אך לא שלטתי בעצמי. קיָגְס נעץ בי מבט וקימר את גבותיו באהדה.

אֶסְקָאר נדרכה. "עם אוֹרְמָה, כפי שבטח ניחשת. אני לא רוצה לומר היכן. אם הצנזורים יגלו את מיקומו, התודעה שלו אבודה. הם יכרתו לו את הזיכרונות."

"ברור שאף אחד מאיתנו לא יגלה להם," אמרה גְּלִיסְלָדָה, בעלבון כמדומה.

אֶסְקָאר תחבה את ראשה ואת זרועותיה לתוך הטוניקה. "סלחי לי," אמרה כשראשה צץ בחזרה. "התרגלתי להקפיד על זהירות. אנחנו שוהים בפוֹרְפִיָּדָה."

ההקלה שטפה אותי, כאילו שהיתי מתחת למים שלושה חודשים וסוף סוף יכולתי לשאוף אוויר. חשתי דחף לחבק את אַסְקָאר אבל ידעתי שמוטב לא לנסות. דרקונים נוטים לסמור כשמחבקים אותם. גְּלִיסְלֶדָה צפתה באַסְקָאר מבעד לעיניים מצומצמות. "נאמנותך לאוֹרְמָה ראויה להערצה אבל את חייבת עוד יותר מזה לאַרְדְּמָגָאר שלך. הוא זקוק ללוחמת נבונה וחזקה כמוך. ראיתי אותך מכניעה את הדרקון אימלאן."

השתררה שתיקה ממושכת. אימלאן, סבי הדרקון, היכה באמצע החורף, חיסל את אמה של גְּלִיסְלֶדָה, הרעיל את סבתה וניסה להתנקש בחייו של אַרְדְּמָגָאר קומנוט. אוֹרְמָה נאבק באימלאן בשמיים ונפגע קשות; אַסְקָאר הגיעה בזמן וחסלה את אימלאן. בינתיים, האַרְד הישן, חבר-גנרלים שגיננו את חוזה השלום שקומנוט חתם עליו עם גוֹרְד, קשרו קשר לחולל הפיכה בטְנָאמוט. הם כבשו את הבירה והכריזו על קומנוט כעל פורע-חוק.

אם קומנוט היה נהרג, האַרְד הישן היה יכול פשוט להסתער על גוֹרְד ולהצית מחדש את אש המלחמה שקומנוט והמלכה לְאבוֹנְדָה הצליחו לכבות לפני ארבעים שנה. אבל קומנוט שרד ונאמניו היו מוכנים להילחם למענו. עד כה לא חרגה המלחמה מגבולות ההרים בצפון, דרקונים נגד דרקונים, בעוד גוֹרְד צופה במתרחש בחשש. האַרְד הישן ביקש את ראשו של קומנוט; הוא ביקש לשים קץ לשלום עם בני האנוש ולהשיב לעצמו את שטחי הציד הדרומיים. אם נאמניו של קומנוט לא יצליחו להדוף אותם, הם יכבשו את הדרום בסופו של דבר.

אַסְקָאר העבירה את אצבעותיה בשערה השחור הקצר כך שהוא הזדקר, והתיישבה. "לא אוכל להיות גנרלית בצבאו של קומנוט," אמרה בבטחה. "מלחמה היא דבר לא הגיוני."

קִיגְס, שהוריד את הקומקום מעל האש וכבר החל למלא כוסות בתה, שפך את הנזול החם על אצבעותיו ונכווה. "עזרי לי להבין, אַסְקָאר," הוא אמר, מטלטל את ראשו ומקמט את מצחו. "האם זה לא הגיוני שקומנוט ירצה לחזור לשלטון או להגן על עצמו - ועל גוֹרְד - מפני התוקפנות של האַרְד הישן?"

"שני הדברים הגיוניים, אמרה אַסְקָאר, שקיבלה את כוס התה שהגיש לה הנסיך. "התנגדותו של קומונוט מוצדקת. אבל לענות על תוקפנות בתוקפנות זו פעולה תגובתית."

"מלחמה מולידה מלחמה, אמרתי, מצטטת את פונתיאוס, הפילוסוף החביב על קִיגְס. הוא שלח לעברי מבט ואף הסתכן בחיוך מהיר. אַסְקָאר סובבה את כוס התה בידה אך לא שתתה ממנה. "התגובתיות הופכת אותו לקצר-רואי. הוא מתמקד באיומים מידיים ושוכח את המטרה האמיתית."

"ומהי המטרה האמיתית, להערכתך?" אמר קִיגְס והגיש כוס תה לדודניתו. גְלִיסְלָדָה קיבלה אותה מבלי להסיר את מבטה מאַסְקָאר. "לשים קץ למלחמה," אמרה אַסְקָאר, והחזירה מבט אל גְלִיסְלָדָה. אף אחת מהן לא מיצמצה.

"זה בדיוק מה שהאַרְדְּמָגָאר מנסה לעשות," אמר קִיגְס, ועיניו ניתזו לעברי בשאלה אילמת. משכתי בכתפי כיוון שלא הבנתי את טיעונה של אַסְקָאר.

"לא, האַרְדְּמָגָאר מנסה לנצח," אמרה אַסְקָאר והביטה אליו בהתנשאות.

כשנראה שאף אחד מאיתנו לא יורד לסוף דעתה, אַסְקָאר הבהירה: "דרקונים מטילים ביצה אחת בכל פעם, וגדלים לאט. כל מוות הוא בעל משמעות, ולכן אנחנו מיישבים את חילוקי הדעות בינינו באמצעים מילוליים או בקרב בודד לכל היותר.

"מעולם לא נלחמנו בקנה מידה כזה; אם המלחמה תימשך, הדרקונות כולה תפסיד. קומונוט צריך לחזור לבירה, לקְרָאָמה, לאחוז באופאל-הכהונה ולשטוח את טיעוניו על פי חוק. אם הוא יעשה זאת, החוקים והמסורות שלנו יחייבו את הקר להאזין לו. הלחימה תיפסק בן רגע." "את בטוחה שהאַרְדְּ הישן יקבל את זה?" שאל קִיגְס והושיט לי את כוס התה האחרונה.

"יש מספר מפתיע של דרקונים בטְנָאמוט שטרם בחרו צד," אמרה אַסְקָאר. "הם יבחרו בצד הסדר והמסורת."

גְלִיסְלָדָה הקישה בכף רגלה על האריחים. "ואיך קומונוט גיע לשם מבלי להילחם בארדים לאורך הדרך? דרכו רצופה באויבים."

"לא אם הוא יפעל על פי התוכנית המתוחכמת שלי," אמרה אַסְקָאר. כולנו רכנו לעברה. הרי זו לבטח הסיבה שהיא חזרה. אבל היא גירדה את סנטרה ולא אמרה דבר.

"ומהי, בדיקו?" שאלתי, מתוקף תפקידי כמדרבנת דרקונים. "עליו לחזור איתי לפּוֹרְפִירִיה," אמרה אַסְקָאר, "ולהיכנס לטְנָמוּט מהצר השני, דרך עמק הנהר אוּמִיגָה. האַרְד הישן לא יצפה לפריצה מכיוון זה. החוזה שלנו עם הפּוֹרְפִירִים עתיק כל כך שאנו שוכחים שלא מדובר בחוק טבע אלא במסמך שניתן לשנות אותו או להתעלם ממנו בשעת הצורך."

"והפּוֹרְפִירִים יסכימו?" אמר קִיגְס ועירבב את התה. "האַרְדְמָגָאר יצטרך להתמקח," אמרה אַסְקָאר. "ואני צופה שתהיה לחימה לאורך הדרך, אז הוא לא יכול לצאת לברו." המלכה גְלִיסְלָדה הרימה את עיניה לתקרה העטויה צללים וחשבה. "האם הוא ייקח איתו ארד?"

"זה יבהיל את הפּוֹרְפִירִים ויגרום להם לא לשתף פעולה," אמרה אַסְקָאר בחומרה. "לפּוֹרְפִירִיה יש ארד משלה, קהילת דרקונים גולים שהעדיפו חיים מוגבלים בדמות אנוש על פני כריתת זיכרונות בידי הצנזורים. זה אחד התנאים בחוזה שלנו: פּוֹרְפִירִיה תפקח עין על הסוטים הללו בתמורה לכך שנניח לעמק היקר שלהם. מקצת הגולים עשויים להתלוות לקומונוט אם הוא יחון אותם ויניח להם לשוב הביתה."

"בכמה גולים מדובר?" שאל קִיגְס, שהבחין בחולייה החלשה בן רגע. "מספיק?"

אַסְקָאר משכה בכתפיה. "תשאיר את זה לי." "ולאֹרְמָה," אמרתי, כי המחשבה שהוא יסייע לאַרְדְמָגָאר במשימתו מצאה חן בעיניי.

לשמע שמו של דודי, השפילה אַסְקָאר את מבטה לרגע ושפתה התחתונה קיפצה בעווית. ראיתי - או אולי הרגשתי - את החיוך שמתחת לפני השטח. הבטתי אל הדודנים המלכותיים, אך נדמה שהם לא הבחינו כלל בהבעה.

היא חיבבה את אֹרְמָה. ידעתי. לרגע התגעעתי אליו נוראות.

אֶסְקָאָר נברה עמוק בכיס מכנסיה ושלפה מכתב חתום. "בשבילך, היא אמרה. "מסוכן בשביל אורְמָה לשלוח דברים בדואר או להשתמש בת'ניקים. הוא אומר שאני כופה עליו את ביטחוני באמצעים רודניים." חותם השעווה של המכתב, שהיה פריך מרוב קור, התפורר תחת אצבעותיי. זיהיתי את כתב היד וליבי החיש את פעימותיו. רכנתי לעבר אור האח המרצד וקראתי את השרבוט האהוב, המוכר:

אֶסְקָאָר תאמר לך איפה אני נמצא. את ואני דיברנו על כך לעתים קרובות; אני ממשיך במחקר שהצעתי. את זוכרת. היה לי מזל בלתי צפוי אבל לא אוכל לפרט את ממצאיי. אני מסתכן בכתיבה אלייך (למרות נזיפותיה של אֶסְקָאָר) רק משום שגיליתי משהו שעשוי להביא תועלת למלכתך. יש לי סיבה לחשוב שאת ודרקונים-למחצה אחרים יכולים לשזור את מחשבותיכם יחד. זה מתואר כ"חרוזים על חוט". אם תעשו זאת, תגלו שאתם מסוגלים להקים מחסום באוויר, חומה בלתי נראית וחזקה דיה לעצור דרקון במעופו. "כמו ציפור שנתקלת בחלון", לדברי המקור שלי, שניחן ביכולת תיאורית טובה משלי. כשתגלי מיהו, נכונה לך תדהמה. התהליך דורש תרגול. ככל שירבו האֵיטְיָאֶסְאָאָרִים במחרוזת, כן המחסום יהיה חזק יותר. השימושים מובנים מאליהם. אני דוחק בכך למהר ולמצוא את שותפיך לפני שהמלחמה תגיע דרומה. חיפושך יביא אותך הנה אם לא תרימי ידיים בטרם עת.

הכול באֶרְד,
א'

בזמן שקראתי, אֶסְקָאָר הכריזה שהיא עייפה. גְּלִיטְלֶרָה ליוותה אותה אל המבואה והעירה את הנער הישנוני, שהוביל את אֶסְקָאָר למעונה. הייתי מודעת לכך במעורפל בלבד, וכן ללוֹסִיאָן קִיגְס שצפה בי בעודי קוראת. כשסיימתי את המכתב הרמתי את עיניי והן נתקלו בעיניו הכהות, התוהות של הנסיך.

ניסיתי לחייך בעידוד אך המכתב חולל בי מהומה רגשית כזו, שחשתי רק את המאבק הפנימי. היה מתוק-מריר לשמוע מאורֶמָה, אהבתי היתה אפופה בכאב על גלותו. הצעתו, לעומת זאת, ריתקה והחרידה אותי בעת ובעונה אחת. השתוקקתי למצוא אחרים מסוגי, אבל כבר עברתי חוויה מפחידה עם דרקונית-למחצה שפלשה למחשבותיי. עצם הרעיון שמחשבה של אחר תישזר במחשבותיי עורר בי פלצות.

"מעניין אותי לדעת מה יחשוב קומנוט על התוכנית שלה," אמרה המלכה גְּלִיסְלָדָה, שחזרה אל כיסאה. "הוא בוודאי חשב על כך וביטל את הרעיון. והסכנה האורבת לגוֹרְד עדיין רבה אם הוא ישטח את טיעונו וייכשל." עיניה הכחולות ניתזו הלוך ושוב בין קִיגְס לביני.

"אתם עושים פרצופים משונים. מה החמצתי?"

"לאוֹרְמָה באמת היה רעיון," אמרתי והושטתי לה את המכתב. גְּלִיסְלָדָה אחזה בדף וקִיגְס קרא מעבר לכתפה, ראשו הכהה וראשה הזהוב צמודים זה לזה.

"מה הוא חוקר?" אמר קִיגְס, שהביט אלי מעבר לראשה המורכן של גְּלִיסְלָדָה.

"אזכורים היסטוריים של דרקונים-למחצה," אמרתי. "המוזרות שלי, בין היתר, עוררה בו אובססיה לברר אם היו אחרים כמוני." כבר סיפרתי להם על גן הגרוטסקות שלי; הם הבינו במידה מסוימת למה התכוונתי כשאמרתי מוזרות.

"בין היתר?" שאל קִיגְס, שקלט את פסוקית הלוואי בן רגע. זחיחותו האינטלקטואלית שיעשעה אותי; נאלצתי להסיט את עיניי כדי שחיוכי לא יחשוף רגשות אסורים.

"אוֹרְמָה גם חשב שזה לא הגיוני עד להרגיז שאין שום תיעוד לרביית כלאיים בארכיבי הדרקונויות, ושום איזכור לכך בספרות הגוֹרְדית. הקדושים מזכירים 'תועבות', ויש חוקים שאוסרים על חוזי נישואים בין המינים, אבל זה הכול. הוא חשב שמישהו, איפשהו, בוודאי ערך ניסויים ותיעד את התוצאות."

הדיבור על "ניסויים" דרקוניים מוליד הבעות פנים משונות אצל בני אנוש, משהו בין שעשוע לזעזוע. המלכה והנסיך לא היו יוצאי דופן במובן הזה.

המשכתי, "לפּוֹרְפִירִים יש מילה ליצור כמוני - אִיִּטְאָסְאָרִי - ואוֹרְמָה שמע שמועות שהפּוֹרְפִירִים פתוחים יותר לאפשרות של..." קולי דעך. אפילו כעת, כשכולם ידעו מי אני ומה אני, היה קשה לי לדבר על המנגנון המעשי שיצר אותי. "הוא קיווה שיש להם תיעוד שימושי."

"הוא כנראה צדק," אמרה גְּלִיסְלָדָה, ששוב סרקה את המכתב. היא פנתה אלי בחיוך וטפחה על כיסאה הריק של אֶסְקָאר. התקרבותי בכיסא אחד לדורנים המלכותיים. "מה דעתך על רעיון 'החומה הבלתי נראית'?"

ניענעתי בראשי. "מעולם לא שמעתי על דבר כזה. קשה לי לדמיין אותו."

"זה נשמע כמו המלכודת של אֶבְאֶסְטֶר הקדוש," אמר קִיגְס. נעצתי בו מבט משתומם; הוא חיך כמתענג עליו. "אני היחיד שקורא בכתבי הקודש? אֶבְאֶסְטֶר הקדוש ידע לרתום את להבות הרקיע כדי לייצר רשת זוהרת שבעזרתה הוא הפיל דרקונים מהשמיים."

נאנחתי. "הפסקתי לקרוא את אֶבְאֶסְטֶר הקדוש כשהגעתי ל'נשות הדרום, אל תכנסנה את התולע ליצועכן פן יבולע לכן'."

קִיגְס מיצמץ לאיטו בעוד ההבנה מחלחלת אליו. "וזה אפילו לא הדבר הנורא ביותר שהוא אומר על דרקונים או... או..."

"והוא לא היחיד," אמרתי. "אוֹגְרוֹ הקדוש, ויט הקדוש. אוֹרְמָה אסף פעם את החלקים הכי גרועים והכין לי חוברת. לקרוא את אֶבְאֶסְטֶר הקדוש זה כמו לקבל סטירה."

"אבל תסכימי לנסות את שזירת המחשבות שהוא מציע?" אמרה המלכה גְּלִיסְלָדָה ובקושי הסתירה את תקוותה. "אם יש סיכוי שהיא תציל את העיר הזאת..."

נרעדתי, אבל חיפיתי על כך בהנהונים נמרצים. "אדבר עם האחרים. לאֶבְרוֹ במיוחד היו יכולות יוצאות דופן. אתחיל בו."

גְּלִיסְלָדָה אחזה בידי ולחצה אותה. "תודה, סרפניה. ולא רק על זה." חיוכה הפך ביישני, או שמא מתנצל. "החורף היה קשה, מתנקשים שרפו שכונות, קומנונט היה קומונונט, וסבתא חולה כל כך. היא מעולם לא התכוונה שאהיה מלכה בגיל חמש-עשרה."

"היא עוד עשויה להתאושש", אמר קיגס בעדינות. "ואת לא צעירה הרבה יותר משהיא היתה כשחתמה על הסכם השלום עם קומונוט. גְּלִיסְלֶדָה הושיטה אליו את ידה האחרת; הוא אחז בה. "לוסיאן היקר. תודה רבה גם לך." היא נשמה עמוק ועיניה נצצו באור האח. "שניכם חשובים לי כל כך. לפעמים אני חשה שהכתר כובש כל חלקה טובה כי ומותיר אותי מלכה בלבד. אני זוכה להיות גְּלִיסְלֶדָה רק כשאני איתך, לוסיאן, או" - היא שוב מעכה את ידי - "בשיעורי הצ'מבלו. אני זקוקה לזה. סליחה שאני לא מספיקה לתרגל יותר. "אני מתפלאה שיש לך זמן לשיעורים בכלל," אמרתי. "לא הייתי מוותרת עליהם בעד שום הון שבעולם!" היא קראה. "יש לי הזדמנויות מעטות כל כך להסיר את המסכה."

אמרתי, "אם המחסום הבלתי־נראה יפעל - אם אַבְרוֹ, לְאָרְס, דְּיִים אוֹקְרָה ואני נצליח לשזור את המחשבות שלנו - אני ארצה לחפש את שאר הדרקונים־למחצה." גְּלִיסְלֶדָה הציעה לצאת למסע כזה באמצע־החורף, כשרק שמעה שיש אחרים כמוני, אך התוכנית מעולם לא יצאה לפועל.

גְּלִיסְלֶדָה הסמיקה עמוקות. "לא רציתי לאבד את המורה שלי למוזיקה."

הבטתי במכתבו של אוֹרְמָה וידעתי בדיוק כיצד היא מרגישה. "ובכל זאת," המשיכה בגאון, "אעמוד בזה בליט ברירה, למען ביטחונה של גוֹרְד."

הבטתי בעיניו של קיגס מעבר לראשה המתולתל של גְּלִיסְלֶדָה. הוא הינהג אלי קצרות ואמר, "נדרמה לי שכולנו מרגישים כך, סְלֶדָה. חובתנו קודמת לכול."

גְּלִיסְלֶדָה צחקה בקלילות ונשקה ללחיו. ואז ללחיי. עזבתי כעבור זמן קצר עם המכתב של אוֹרְמָה, לאחר שאיחלתי לדודנים לילה טוב - או בוקר טוב. השמש בדיוק עלתה. מחשבותיי התרוצצו; ייתכן שבקרוב אצא לחפש את בני עמי, והלהיטות החלה לגבור על כל רגש אחר. ליד הדלת נימנם המשרת הצעיר, אדיש לכול.